

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1408/2020
10.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Воје Марјановића – адвоката Јовице Ковачевића, бранилаца окривљеног ББ – адвоката Предрага Боговца и Милана Алановића, браниоца окривљене ВВ – адвоката Мирослава Ђерковића, браниоца окривљеног ГГ – адвоката Саше Александра Ђукића, браниоца окривљене ДД – адвоката Драгана Чолића, браниоца окривљеног ЋЋ – адвоката Јовице Ковачевића и браниоца окривљеног ЕЕ – адвоката Миленка Радивојкова, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.59/16 од 03.12.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.488/20 од 19.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 10. марта 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Воје Марјановића – адвоката Јовице Ковачевића, бранилаца окривљеног ББ – адвоката Предрага Боговца и адвоката Милана Алановића, браниоца окривљене ВВ – адвоката Мирослава Ђерковића, браниоца окривљеног ГГ – адвоката Саше Александра Ђукића, браниоца окривљене ДД – адвоката Драгана Чолића, браниоца окривљеног ЋЋ – адвоката Јовице Ковачевића и окривљеног ЕЕ – адвоката Миленка Радивојкова, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.59/16 од 03.12.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.488/20 од 19.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.59/16 од 03.12.2019. године, окривљени Воја Марјановић, поред осталих окривљених, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ у стицају са продуженим кривичним делом злоупотреба службеног положаја у подстрекавању из члана 359. став 3. у вези члана 34. и члана 61. КЗ, те кривичног дела

примање мита у подстрекавању из члана 367. став 1. у вези члана 34. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ казна затвора у трајању од једне године, за кривично дело из члана 359. став 1. у вези члана 34. и 61. КЗ казна затвора у трајању од шест месеци, а за кривично дело из члана 367. став 1. у вези члана 34. КЗ казна затвора у трајању од две године, окривљени Војо Марјановић је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и три месеца. Истом пресудом, окривљени ББ оглашен је кривим због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, док је окривљена ВВ оглашена кривом због извршења продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци у стицају са продуженим кривичним делом преваре из члана 208. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и новчана казна у износу од 50.000,00 динара, након чега је окривљена осуђена на јединствену казну затвора у трајању од осам месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, те на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико је не плати у том року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истовремено је одређено да окривљени ББ и ВВ не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне издрже у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, окривљени ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ оглашени су кривима због извршења по једног кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, за која дела су им применом одредаба члана 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, и то тако што су окривљенима утврђене казне затвора у трајању од по осам месеци и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико у року провере од две године од дана правноснажности пресуде не учине нова кривична дела, а истовремено су осуђени и на новчане казне у износу од по 50.000,00 динара сваки, које су дужни платити у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико не плате новчане казне у том року, суд ће новчане казне заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити по један дан казне затвора.

На основу члана 63. КЗ, окривљенима Воји Марјановићу и ББ, у изречене казне затвора урачунато је време проведено у притвору, и то окривљеном Воји Марјановићу од 10.04.2013. године до 10.05.2013. године, од 15.05.2013. године до 23.05.2013. године и од 19.06.2013. године до 27.06.2013. године, а окривљеном ББ од 10.04.2013. године до 10.05.2013. године.

На основу члана 91. и 92, КЗ од окривљених ББ и ВВ одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом, и то од окривљеног ББ у износу од 200 евра, те је окривљени обавезан да у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде у корист буџета Републике Србије исплати динарску противвредност овог износа по средњем курсу НБС на дан исплате, а од окривљене ВВ у износу од 86.278,00 динара, па је окривљена обавезана да у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде у корист буџета Републике Србије исплати наведени износ.

На основу члана 85. КЗ, према окривљенима ББ и ВВ изречена је мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности, и то према окривљеном ББ мера безбедности забране обављања лекарског позива у трајању од једне године, а према окривљеној ВВ мера безбедности забране обављања адвокатске делатности у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности одлуке, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, делимично су усвојени: имовинскоправни захтев оштећеног АД за осигурање „Таково“ у ликвидацији Крагујевац, па је окривљени ГГ обавезан да оштећеном исплати износ од 150.000,00 динара, имовинскоправни захтев оштећеног АДО „АМС осигурање“ Београд, па је окривљена ДД обавезана да оштећеном исплати износ од 70.000,00 динара, те имовинскоправни захтев оштећеног АДО „Делта Генерали“ Београд, па су окривљени ЂЂ и ЕЕ обавезани да оштећеном исплате износе од по 150.000,00 динара сваки, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су у преосталом делу оштећени упућени на грађанску парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу члана 261. и 264. став 1. ЗКП, окривљени Воја Марјановић, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ обавезани су на плаћање трошкова кривичног поступка, и то свако у износу од по 16.692,06 динара, те на плаћање паушалног износа од по 5.000,00 динара сваки, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 266. ЗКП, одређено је да трошкови браниоца по службеној дужности окривљеног Воје Марјановића – адвоката Милице Димитријевић, падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.488/20 од 19.08.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, окривљене ВВ, те бранилаца окривљених АА, Воје Марјановића, ББ, ВВ, ЖЖ, ГГ, ЗЗ, ДД, ИИ, ЂЂ и ЕЕ, а пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.59/16 од 03.12.2019. године, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног Воје Марјановића – адвокат Јовица Ковачевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду или другостепеном суду на поновно суђење, или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или тако што ће према окривљеном одбити оптужбу због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења за кривично дело из члана 368. став 2. КЗ и кривично дело из члана 367. став 4. у вези става 1. КЗ, а ослободити га од оптужбе за кривично дело из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ;

- браниоци окривљеног ББ – адвокати Предраг Боговац и Милан Алановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да нижестепене пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од одговорности, као и у погледу мере безбедности забране вршења лекарског позива;

- бранилац окривљене ВВ – адвокат Мирослав Ђерковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од кривичне одговорности, или да побијане пресуде укине и предмет врати нижестепеним судовима на поновни поступак и одлучивање;

- бранилац окривљеног ГГ – адвокат Саша Александар Ђукић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 104. став 6. ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће према окривљеном одбити оптужбу због апсолутне застарелости кривичног гоњења;

- бранилац окривљене ДД – адвокат Драган Чолић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног ЋЋ – адвокат Јовица Ковачевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе;

-бранилац окривљеног ЕЕ – адвокат Миленко Радивојков, на основу члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, с тим што из образложења произилази да нижестепене пресуде побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће према окривљеном одбити оптужбу у односу на кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ или да нижестепену пресуду укине у погледу тачке б) изреке и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање у овом делу.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених су неосновани.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног ЕЕ - адвоката Миленка Радивојкова истиче да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је оптужба прекорачена у односу на кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ, описано под тачком б изреке првостепене пресуде, у односу на окривљене ЕЕ и ЂЂ.

Према стању у списима, оптужницом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, окривљенима ЂЂ и ЕЕ стављено је на терет да су преварним радњама прибавили противправну имовинску корист у укупном износу од 240.000,00 динара, а изреком првостепене пресуде под тачком б утврђено је да су инкриминисаним радњама окривљени прибавили противправну имовинску корист у износу од 300.000,00 динара, на штету имовине осигуравајућег друштва „Делта Ђенерали“ Београд.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Дакле, прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту и то додавањем

веће криминалне активности и воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу Врховног касационог суда, доношењем нижестепених пресуда суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе на штету окривљених, јер су окривљени ЕЕ и ЂЂ оглашени кривим за идентичне радње које су им стављене на терет оптужним актом. Разлика на коју указује бранилац, у погледу висине прибављене противправне имовинске користи, не представља прекорачење оптужбе, јер је чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ. При томе, наведена измена није од утицаја на правну квалификацију предметног кривичног дела, нити су окривљени оглашени кривим за већу криминалну активност од оне која им је оптужним актом стављена на терет. Стога су неосновани наводи браниоца окривљеног ЕЕ којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

По оцени овога суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене ДД – адвоката Драгана Чолића указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да је правноснажна пресуда заснована на доказима на којима се по одребама ЗКП не може заснивати – на транскриптима телефонских разговора који су применом тада важећих одредаба чланова 504ђ – 504з Законика о кривичном поступку прикупљени на основу наредбе истражног судије Вишег суда у Београду, јер том наредбом није обухваћена окривљена ДД већ друга лица, те их суд није могао ни користити у односу на окривљену, те на одбрани окривљене коју је дала пред овлашћеним службеним лицима ПУ Нови Сад, коју је суд користио и поред тога што ова одбрана није прочитана, нити је суд у њу извршио увид у доказном поступку.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљена ДД, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Према стању у списима, за окривљену ДД транскрипти телефонских разговора осталих окривљених нису коришћени у поступку као доказ. Супротно наводима захтева, првостепени суд је своју одлуку у односу на окривљену ДД засновао на одбранама окривљених ЗЗ и Воје Марјановића, те на основу осталих доказа изведених у току поступку – извештаја лекара специјалисте КЦВ од 21.05.2012. године, 28.05.2012. године и 11.06.2012. године, те увидом у писану документацију која се односи на одштетни захтев који је Адвокатска канцеларија „Алексић“ у име ДД поднела осигурању „АМС“ Београд.

Такође, неосновани су наводи захтева истог браниоца – да је правноснажна пресуда заснована на одбрани окривљене пред ПУ Нови Сад, у коју суд није извршио увид у доказном поступку. Ово стога што из списка предмета произилази да је првостепени суд у

току доказног поступка, након саслушања окривљених, поред осталог, прочитао записник о саслушању окривљене ДД, пред истражним судијом од 04.09.2013. године, а коју одбрану је првостепени суд и ценио приликом доношења одлуке, како је то наведено на страни 97 првостепене пресуде. Поред тога, исти наводи истакнути су и у жалби браниоца окривљене, али по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, и били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду, као другостепеног, па како је овај суд изложене наводе оценио неоснованим и о томе на страни 19 став 2 своје одлуке Кж1 бр.48/20 од 19.08.2020. године изнео јасне и довољне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

По налажењу овога суда неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ – адвоката Мирослава Ђерковића, истиче се да је наведена повреда кривичног закона учињена на штету окривљене, јер првобитна оптужница не садржи сва законска обележја кривичног дела из члана 208а став 1. у вези члана 61. КЗ, које је окривљеној стављено на терет, обзиром да се у опису радње под тачкама 1 и 7 оптужнице од 04.05.2015. године, које чине кривично дело преваре у осигурању из члана 208а став 1. у вези члана 61. КЗ, не наводи да је окривљена поступала „у намери прибављања противправне имовинске користи“, а што су битна обележја тог кривичног дела, већ се само наводи „у циљу прибављања имовинске користи“.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ су неосновани. Ово стога што је у измењеној оптужници од 26.04.2018. године, којом је кривично дело из члана 208а став 1. у вези члана 61. КЗ преквалификовано на кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ, под тачкама 2 и 7 оптужнице, наведено да је окривљена поступала у намери прибављања противправне имовинске користи, а што је наведено и у изреци првостепене пресуде, под тачкама 2 и 7 изреке. При томе чињеница да у првобитној оптужници није наведено да је окривљена поступала у намери прибављања противправне имовинске користи, већ у циљу прибављања имовинске користи, није од значаја, нити овај пропуст има карактер повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, имајући у виду да је имовинска корист свакако морала бити противправна, јер је противправност обележје општег појма кривичног дела, као и да је изменом од 26.04.2018. године јавни тужилац овај пропуст исправио у измењеној оптужници.

У захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног ББ – адвоката Предрага Боговца и адвоката Милана Алановића, у вези са повредом кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истиче се да окривљени није могао извршити кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, будући да по наводима изреке није захтевао и примио поклон пре

него што је извршио службену радњу, односно пре прегледа и сачињавања извештаја, нити је у изреци пресуде наведено да је он посредно или непосредно захтевао поклон или обећање поклона да у оквиру своје службене дужности изврши службену радњу, а због чега према ставу браниоца у његовим радњама нема битних обележја кривичног дела из члана 367. став 1. КЗ. У истом захтеву се истиче и да се окривљени, као лекар, не може сматрати службеним лицем у смислу одредбе члана 367. став 1. КЗ, те да уколико би се лекар сматрао службеним лицем, онда би се у конкретном случају радило о захтевању поклона након извршене службене радње, а због чега према ставу браниоца у његовим радњама нема битних обележја кривичног дела из члана 367. став 1. КЗ, већ евентуално битних обележја кривичног дела из члана 367. став 4. КЗ.

Исти наводи, истакнути у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду, који је у овом кривичном поступао у другом степену по жалбама бранилаца окривљених, па како је овај суд у својој одлуци Кж1 бр.488/20 од 19. 08.2020. године на страни 19 последњи став и страни 20 први и други став, те на страни 41 први став изнео јасне и детаљне разлоге због чега налази да лекари – ортопеди, те дакле и окривљени ББ, има својство службеног лица, као и да се у његовим радњама стичу сви битни елементи кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, а не кривичног дела примање мита из члана 367. став 4. КЗ (страна 21 став 3 и страна 16 став 2 другостепене пресуде), налазећи да је за правну квалификацију правно ирелевантно да ли је поклон примљен након предузете радње или током исте, те да је самим тражењем поклона извршено кривично дело примање мита, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ЂЂ – адвоката Јовице Ковачевића, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, и с тим у вези истиче да у изреци правоснажне пресуде уопште није наведено име и презиме бар једног запосленог у осигуравајућем друштву „Делта Генерали“ Београд, којег је наводно његов браћеник довео у заблуду, те да представнике осигуравајућег друштва није довео у заблуду окривљени, већ Адвокатска канцеларија Алексић, као и да се у смислу кривичног дела из члана 208. став 1. КЗ у заблуду не може довести осигуравајуће друштво као правно лице, већ само физичко лице, а због чега према наводима захтева у радњама окривљеног нема битних елемената кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, због ког је оглашен кривим.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ЂЂ су неосновани.

Оцењујући као неосноване наводе изнете у жалбама против првостепене пресуде, поред осталог и жалбене наводе браниоца окривљеног ЂЂ, истоветне напред изложеним наводима захтева за заштиту законитости, Апелациони суд у Новом Саду, као

другостепени, је у својој пресуди на страни 20 став 3 и страни 21 став 1 изнео потпуне и правилне разлоге због чега налази да за постојање кривичног дела преваре није нужно да се наведе конкретно физичко лице које је као представник оштећеног лица доведено у заблуду, већ је довољно навести да је окривљени лажним приказивањем чињеница довео у заблуду представника оштећеног правног лица да оно услед тога учини нешто на штету своје имовине, те да се према општеприхваћеној судској пракси и теорији ово кривично дело може извршити како непосредно, тако и посредно, односно посредством других лица (у конкретном случају преко Адвокатске канцеларије Алексић, како је то наведено на страни 41 став 2 другостепене пресуде). Ове разлоге Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне, те на исте и упућује, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених ВВ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ГГ, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а с тим у вези у захтевима бранилаца окривљених ЕЕ и ГГ и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, у односу на кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ (у односу на окривљену ВВ у вези члана 61. КЗ), због којих су ови окривљени првостепеном пресудом оглашени кривим.

С тим у вези, у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљене ВВ и ДД истиче се да је кривично дело преваре у осигурању из члана 208а став 1. КЗ (које је првобитном оптужницом окривљенима стављено на терет, декриминализовано дана 01.03.2018. године, када је почео да се примењује Закон о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016. године). Због тога је, према ставу браниоца окривљене ДД, окривљена морала бити ослобођена од оптужбе за кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ или је поступак морао бити обустављен, обзиром да је инкриминација садржана у одредби члана 208а став 1. КЗ престала да постоји пре него што је Виши јавни тужилац у Новом Саду изменио оптужни акт (дана 27.04.2018. године), а нова инкриминација, садржана у одредби члана 223а став 1. КЗ разликује се од старе инкриминације, док је према наводима захтева браниоца окривљене ВВ, „тужилаштво преквалификацију кривичног дела превара у осигурању из члана 208а став 1. у вези члана 61. КЗ, морало извршити до 01.03.2018. године“, како би се остварио законом предвиђен континуитет са кривичним делом преваре из члана 208. став 1. КЗ, па како оптужни акт није благовремено измењен, то је кривично дело које је окривљеној стављено на терет престало да постоји, а суд је окривљену морао ослободити од оптужбе.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ЂЂ, истиче се да се „наводне радње окривљеног ни на који начин не могу подвести под законска обележја кривичног дела преваре у осигурању из члана 223а став 2. Кривичног законика који је почео да се примењује од 01.03.2018. године“, а због чега је према ставу одбране „ВЈТ прибегло новој правној квалификацији – кривичном делу преваре из члана 208. став 1. КЗ, иако не постоји радња извршења, нити умишљај и намера код окривљеног да изврши ово кривично дело“.

Најзад, у захтеву браниоца окривљеног ЂЂ истиче се да је у изреци наведено да је Адвокатска канцеларија „Алексић“ поднела одштетни захтев према осигуравајућем друштву „Делта Ђенерали“ исте доводећи у заблуду, те да окривљени није предузео ни једну радњу, ни директно, а ни посредно, у односу на ово оштећено друштво, а због чега према ставу браниоца у његовим радњама нема елемената кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, због кога је оглашен кривим. Такође, у захтеву се наводи да је у конкретном случају наступила релативна застарелост кривичног гоњења, обзиром да је кривично дело превара у осигурању, које је првобитном оптужницом окривљеном стављено на терет, декриминализовано изменама Кривичног законика које су ступиле на снагу 01.03.2018. године, па како је измењена оптужница поднета 26.09.2019. године, а последња радња која би се окривљеном могла ставити на терет учињена 29.08.2012. године, то је сходно одредбама члана 103. став 1. тачка 5) КЗ наступила релативна застарелост кривичног гоњења у конкретном случају.

У захтеву браниоца окривљеног ГГ, истиче се да је у погледу кривично-правних радњи окривљеног ГГ суд морао применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, те радње окривљеног правно квалификовати као кривично дело из члана 208а став 1. КЗ („Службени гласник РС“, број 72/2009 од 03.09.2009. године), за које дело је наступила застарелост кривичног гоњења.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Идентични наводи, истакнути су и у жалбама бранилаца окривљених поднетим против првостепене пресуде, и били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду, па како је овај суд, као другостепени, ове наводе оценио неоснованим и за свој став – да првостепеном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) КЗ у односу на кривично дело преваре у осигурању из члана 208а став 1. КЗ, јер је јавни тужилац у складу са својим овлашћењима из члана 409. и 410. ЗКП изменио оптужни акт и радње окривљених правно квалификовао као кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ, те због чега налази да из радњи описаних у оптужници стоје сви битни елементи кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, због ког су окривљени оглашени кривим на страни 9 став 2, 3, 4 и 5, страни 10 став 1 и 2, и на страни 40 став 5 своје одлуке изнео јасне и детаљне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

И по налажењу овога суда, када се има у виду да оптужни акт по својој правној природи представља акт који се може мењати током целог кривичног поступка, те да је у овој кривичноправној ствари надлежни јавни тужилац у складу са одредбама чланова 409. и 410. ЗКП изменио правну квалификацију кривичних дела превара у осигурању из члана 208а став 1. КЗ, која су првобитном оптужницом стављена на терет окривљенима ВВ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ГГ, те их правно квалификовао као кривична дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, при чињеници да из изреке правноснажне пресуде произилази да су окривљени у

намери да себи и другима прибаве противправну имовинску корист довели у заблуду представнике осигуравајућих друштава лажним приказивањем чињеница (предавањем лекарских извештаја са неистинитим садржајем) уз одштетни захтев, и тиме их навели да на штету имовине осигуравајућих друштава исплате износе наведене у изреци пресуде на име нематеријалне штете, при чему су били способни да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима, те свесни свог дела и хтели његово извршење, то из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ (у односу на окривљену ВВ у вези члана 61. КЗ). Поред тога, и у првобитној оптужници наведено је да су окривљени у циљу прибављања имовинске користи за себе и друге поднели лажну медицинску документацију овлашћеним лицима осигуравајућих друштава, и на тај начин их довели у заблуду да на име накнаде нематеријалне штете, на штету сопствене имовине, исплате износе наведене у диспозитиву оптужнице, дакле описани су сви битни елементи кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

Из истих разлога, Врховни касациони суд оценио је неоснованим и наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ГГ, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, као и наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ЕЕ којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Поред тога, истоветне наводе, изнете у жалбама изјављеним против првостепене пресуде којима се указује на наступање застарелости кривичног гоњења, Апелациони суд у Новом Саду оценио је неоснованим, и за свој став – да првостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на страни 8 последњи став и страни 9 први став своје одлуке, изнео потпуне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге и упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ – адвоката Мирослава Ђерковића, те браниоца окривљеног Воје Марјановића – адвоката Јовице Ковачевића, којима се указује да у радњама окривљених не стоје битни елементи кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, већ евентуално битни елементи кривичног дела давање мита из члана 368. став 2. КЗ, за које дело је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Супротно изложеним наводима захтева, из изреке правноснажне пресуде произилази да су окривљени Војо Марјановић и ВВ у инкриминисаном периоду, способни да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима, те свесни свог дела, при чему су хтели његово извршење, посредовали при подмићивању службених лица – лекара – ортопеда Клиничког центра Војводине да у оквиру свог службеног овлашћења изврше

службене радње које не би смели извршити, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде. Стога у радњама ових окривљених стоје сви битни елементи кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ, како то правилно закључују и првостепени и другостепени суд у својим пресудама, а не елементи кривичног дела давање мита из члана 368. став 2. КЗ, како се то неосновано истиче у поднетим захтевима.

Бранилац окривљеног Воје Марјановића – адвокат Јовица Ковачевић, у захтеву за заштиту законитости истиче и да Апелациони суд у Новом Саду у својој одлуци није изнео разлоге о одлучним чињеницама да ли је окривљени створио одлуку код окривљеног АА да изврши кривично дело из члана 359. став 1. КЗ, или је само учврстио већ постојећу одлуку да изврши ово кривично дело, уз сопствени закључак да у конкретном случају „уопште не постоји овај облик саучесништва“, којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што све не представља дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП. Стога Врховни касациони суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца Јовице Ковачевића није ни разматрао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.